C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Dahl_Roald-Kluk_jako_buk.pdb

PDB Name: Dahl_Roald-Kluk_jako_buk
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROALD DAHL
KLUK JAKO BUK

"Všechno proběhlo normálně," říkal právě doktor. "Klidně se natáhněte a odpočívejte." Jeho hlas přicházel z velké dálky a zněl hrozně hlasitě, jako by na ni křičel. "Je to kluk."
"Cože?"
"Máte pěkného synka. Tomu rozumíte, ne? Kluk jako buk. Slyšela jste, jak křičel?"
"Je v pořádku, pane doktore?"
"Ovšemže je v pořádku."
"Mohla bych ho vidět?"
"Uvidíte ho za chvilku."
"Víte jistě, že je v pořádku?"
"Naprosto."
"Ještě křičí?"
"Pokuste se odpočívat. Není proč dělat si starosti."
"Proč přestal plakat, pane doktore? Co se stalo?"
"Prosím vám, nerozčilujte se tolik. Všechno je normální."
"Chci ho vidět. Nechtě mě podívat se na něj."
"Milá paní," řekl doktor a chlácholivě ji poklepal po ruce. "Máte pěkné, silné, zdravé dítě. Copak mi nevěříte?"
"Co s ním tam ta žena dělá?"
"Dává ho do pucu, aby se vám líbilo. Trochu ho omývá, to je všechno. Těch pár vteřin to snad vydržíte."
"Přísaháte, že je v pořádku?"
"Přísahám. Teď už se natáhněte a odpočívejte. Zavřete oči. No tak, zavřete je. To je ono. Tak se mi to líbí. Hodná holčička..."
"Tolik jsem se modlila, pane doktore, aby žil."
"Ovšemže bude žít. Co vás to napadlo?"
"Ostatní nežili."
"Cože?"
"Žádné z mých ostatních dětí nežije."
Lékař stál vedle lůžka a shlížel na bledou, vyčerpanou tvář mladé ženy. Viděl ji ten den poprvé. Ona a její manžel byli ve městě noví. Žena hostinského, která přišla pomáhat při porodu, mu pověděla, že manžel pracuje na hraniční celnici, a že oba se, asi před třemi měsíci, objevili s kufrem a taškou v hostinci. Manžel prý je opilec, arogantní, drzý hulvát, který si troufá na slabší, ale mladá paní je jemná a pobožná. A očividně moc smutná. Nikdy se neusmála. Za tu krátkou dobu, co tam byli, neviděla hospodská ani jednou na její tváři úsměv. Taky se povídalo, zeje to jeho třetí žena, první prý zemřela a druhá se s ním rozvedla pro nepřekonatelný odpor. Ale to byly jen klepy.
Doktor se sklonil a povytáhl přikrývku přes hruď pacientky trochu výš. "Nemusíte si dělat žádné starosti," řekl laskavě. "Tohle děťátko je úplně normální."
"Přesně tohle mi říkali i o těch ostatních. Ale ztratila jsem je všechny, pane doktore. Za posledních osmnáct měsíců jsem přišla o tři děti, tak se nesmíte zlobit, že mám takový strach."
"O tři?"
"Tohle je čtvrté ... ve čtyřech letech."
Doktor rozpačitě přešlápl na holé podlaze.
"Vy si, pane doktore, asi nedovedete představit, jaké to je, ztratit je všechny, všechny tři, pomalu, postupně, jedno po druhém. Pořád je v duchu vidím. Vidím Gustavův obličej tak jasně, jako by ležel vedle mě. Gustav byl roztomilý chlapec, pane doktore. Ale byl pořád nemocný. Je to strašné, když jsou děti pořád nemocné a vy jim nemůžete pomoct."
"To znám."
Žena otevřela oči, pár vteřin se na doktora upřeně dívala, pak je zase zavřela.
"Holčička se jmenovala Ida. Zemřela několik dní před vánoci. Jsou to teprve čtyři měsíce. Škoda, že jste Idu neviděl, pane doktore."
"Teď máte nové děťátko."
"Ale Ida byla tak krásná."

"Ano, já vím."
"Jak to můžete vědět?" vzlykla.
"Věřím, že to bylo rozkošné dítě. Ale to je tohle novorozeně taky." Lékař se odvrátil od postele, přešel k oknu a zahleděl se ven. Bylo dubnové odpoledne, šedé a vlhké a přes ulici viděl, jak se o červené tašky střech rozpleskávají obrovské kapky deště.
"Idě byly dva roky, pane doktore... byla tak krásná, že jsem od ní nedokázala odtrhnout oči od rána, kdy jsem ji oblékla, až do večera, kdy byla opět v bezpečí postýlky. Pořád jsem se třásla strachy, že se tomuhle dítěti něco stane. Gustav odešel, Otík taky a ona byla všechno, co mi zůstalo. Někdy jsem v noci vstala, šla potichu k postýlce a dala ucho až k její pusince, jen abych slyšela, že dýchá."
"Snažte se odpočívat," řekl doktor a vrátil se k posteli. "Prosím vás, snažte se." Ženina tvář byla bílá, jako bez krve, ale kolem nosních dírek a kolem úst měla lehce šedomodrý nádech. Pár vlhkých vlasů, přilepených k pokožce, jí viselo přes čelo.
"Když zemřela....Byla jsem už zase těhotná, když se to stalo, pane doktore. Tohle maličké jsem v sobě nosila už dobrých pět měsíců, když Ida zemřela. "Nechci to!" křičela jsem po pohřbu. "Nenechám si to! Už jsem pohřbila dost dětí! A můj manžel... procházel se mezi hosty s velkým půllitrem piva v ruce ... se najednou otočil a řekl: ‚Mám pro tebe novinu, Kláro, dobré zprávy.' Dovedete si to představit, pane doktore? Právě jsme pochovali naše třetí dítě a on tam stojí s pivem v ruce a říká mi, že má dobré zprávy. ‚Dnes mě přeložili do Braunau,' povídá, ‚takže můžeš jít hned balit. Začneme znovu, Kláro,' říká. ‚Změníme bydliště a ty budeš mít nového doktora...'"
"Prosím, už nemluvte."
"To jste vy, ten nový doktor, že?"
"Ovšem."
"A jsme v Braunau."
"Ano."
"Mám strašný strach, pane doktore."
"Zkuste ho překonat."
"Jakou naději může tohle čtvrté mít?"
"Musíme přestat takhle uvažovat."
"Nemůžu si pomoct. Jsem přesvědčená, že to bude něco dědičného, kvůli čemu moje děti takhle umírají. Musí to tak být."
"To je nesmysl."
"Víte, co mi řekl manžel, když se narodil Ota? Vešel do pokoje, podíval se do kolíbky, v které Ota ležel a řekl: "Proč musí být všechny moje děti takové malé a slabé?"
"To určitě neřekl."
"Strčil hlavu do Otovy kolíbky, jako by zkoumal nějaký drobný hmyz a řekl: ‚Chci tím říct jen to, že nechápu, proč to nemůžou být lepší exempláře] Nic víc.' A tři dny nato byl Ota mrtvý. Třetí den jsme ho v rychlosti nechali pokřtít a on ještě ten večer zemřel. A po něm Gustav. A pak zemřela Ida. Všichni umřeli, pane doktore... a dům byl najednou prázdný..."
"Teď na to nemyslete."
"Tenhle je taky tak malý?"
"Je to normální dítě."
"Ale malé?"
"Možná je trochu malý. Ale ti malí vydrží kolikrát víc než ti velcí. Jen si pomyslete! Ode dneška za rok se už pomalu bude učit chodit. Není to pěkná představa?"
Nic na to neřekla.
"A za dva roky bude v jednom kuse breptat, až vám z toho bude brnět hlava. Už pro něj máte jméno?"
"Jméno?"
"Ano."
"Nevím. Nejsem si jistá. Manžel myslím chtěl, aby to byl Adolf, když to bude chlapec, protože to trochu připomíná Aloise. Můj manžel se jmenuje Alois."
"Výborně."
"Ach ne!" vykřikla a prudce se posadila. "Přesně na tohle se mě ptali, když se narodil Ota! To znamená, že umře! Musíme ho hned nechat pokřtít."
"No tak, klid," řekl doktor a jemně ji vzal kolem ramen. Vy se dočista mýlíte. Věřte mi, mýlíte se. Ptal jsem se jen z obyčejné zvědavosti. A podívejme - tady ho máme."
Žena hostinského se nesla k posteli a miminko držela vysoko na mohutném poprsí. "Tady je ten krasaveček!" volala s úsměvem od ucha k uchu. "Chcete si ho pochovat, zlatíčko? Mám ho položit vedle vás?"
"Je dobře zabalený?" zeptal se doktor. "Je tady pořádná zima."
"Ovšem že je dobře zabalený."
Dítě bylo těsně zavinuté v bílé vlněné dece, z níž vykukovala jen drobná růžová hlavička. Žena hostinského ho něžně položila vedle matky. "Tady ho máte," řekla. "Teď si můžete pořádně lehnout a dosyta se na něj vynadívat."
"Hádám, že se vám bude líbit," řekl doktor s úsměvem. "Je to pěkné mrně."
"Jaké má rozkošné ručičky!" rozplývala se žena hostinského. "Takové dlouhé jemné prstíky!"
Matka se ani nepohnula. Dokonce ani neotočila hlavu, aby se podívala.
"No tak," pobízela ji žena hostinského. "Neukousne vás."

"Bojím se podívat. Netroufám si uvěřit, že mám další děťátko, a že je v pořádku."
"Nemluvte tak hloupě."
Matka zvolna otočila hlavu a podívala se na malý, neuvěřitelně vážný obličejík ležící na polštáři vedle ní.
"To je můj chlapeček?"
"Ovšem."
"Och...och... ten je ale krásný."
Doktor se odvrátil, přešel ke stolu a začal si ukládat svoje věci do brašny. Matka ležela na posteli a nespouštěla z dítěte oči. Usmívala se, dotýkala se ho a šťastně si něco sama pro sebe šeptala. "Ahoj, synáčku," broukla něžně.
„Pssst!" řekla žena hostinského. "Poslouchejte! Myslím, že přichází váš manžel."
Lékař šel ke dveřím, otevřel je a vyhlédl do chodby. "Jen pojďte dál," řekl. Menší muž v tmavě zelené uniformě vkročil opatrně do místnosti a rozhlédl se kolem sebe.
"Blahopřeji," řekl lékař. "Máte syna."
Muž měl obrovské kníry, pečlivě upravené ve stylu císaře Františka Josefa a silně z něj táhlo pivo. "Syna?"
"Ano."
"Je v pořádku?"
"Ano. Vaše paní taky."
"Dobře." Otec dítěte se otočil a kráčel podivně trhavými krůčky k posteli, v níž ležela jeho žena. "Tak co, Kláro," řekl a usmál se skrz kníry. "Jak to šlo?" Sehnul se, aby si prohlédl dítě. Vzápětí se sklonil ještě víc. Postupně, krátkými trhavými pohyby se skláněl níž a níž, až jeho obličej byl jen pár centimetrů od hlavičky novorozeněte. Žena ležela vedle na polštáři a upřeně se na něj dívala s výrazem téměř prosebným.
"Má úžasné plíce," podotkla žena hostinského. "Měl jste slyšet, jak křičel, jen co přišel na svět." "Ale proboha Kláro!"
"Co je, drahý?"
"Tenhle je ještě menší než byl Ota!" Doktor rychle udělal pár kroků směrem k nim. "Tomu dítěti vůbec nic neschází," řekl.
Manžel se zvolna napřímil, odvrátil se od lože a pohlédl na doktora. Vypadal užasle a ukřivděně. "Nemá cenu lhát, doktore," řekl. "Vím, co to znamená. Bude to zase to samé."
"Teď mě poslouchejte," řekl doktor.
"Ale vy víte, co se stalo s ostatními, doktore?"
"Na ostatní musíte zapomenout. Dejte tomuhle malému šanci."
"Tak malý a slabý!"
"Vážený pane, právě se narodil."
"Přesto..."
"Co to děláte?" rozkřikla se žena hostinského. "Chcete ho těma řečma přivést do hrobu?"
"To stačí!" řekl doktor ostře.
Matka plakala. Její tělo se otřásalo prudkými vzlyky.
Lékař přistoupil k muži a dal mu ruku na rameno. "Buďte na ni hodný, pane Hitlere," zašeptal. "Prosím vás o to. Je to pro ni velmi důležité." Pak pevně stiskl mužovo rameno a začal ho nenápadně tlačit ke kraji postele. Manžel zaváhal. Doktor stiskl pevněji a tlakem prstů a palce se ho snažil zpracovat. Konečně se manžel váhavě sklonil a lehce políbil svou ženu na tvář.
"To bude v pořádku, Kláro," řekl. "Teď už neplač."
"Tolik jsem se modlila, aby Adolf žil."
"Ano."
"Celé měsíce jsem chodila každý den do kostela a na kolenou prosila, aby tenhle směl žít."
"Ano, Kláro, já vím."
"Tři moje děti zemřely, víc už nevydržím, rozumíš?"
"Ovšem."
"On musí žít, Aloisi. Musí, prostě musí... Ach Bože, buď k němu milosrdný...."

Přeložila Jana Kobližková